

NOTE DE STUDIU
O B A D I A
Schița cărții
John Vernon McGee

Autorul:

Numele Obadia înseamnă „slujitor al lui Iehova”. El este unul dintre cei patru profeți despre care nu știm nimic cu excepția faptului că au scris profeții. Ceilalți trei sunt: Habacuc, Hagai și Maleahi. Obadia este asemeni unui scriitor fantomă. El apare aici dar nu cunoaștem nimic despre el. A trăit la înălțimea numelui pe care îl poartă pentru că a fost un slujitor al Domnului. Un slujitor nu se laudă cu genealogia sa și nici cu experiența sau cu faptele glorioase. Dr. Pusey a spus: „Dumnezeu a dorit să fie cunoscute în lumea întreagă doar numele lui și profeția sa scurtă”.

Perioada de timp:

Există o mare diferență de opinie în legătură cu data la care a fost scrisă această profeție. Unii avansează anul 887 î.Hr, adică perioada de domnie a lui Ioram și a sângeroasei Atalia (comparați 2 Împărați 8:18, 11:1-16). Dr. Pusey plasează scrierea cărții în timpul domniei lui Iosafat (2 Cronici 17:7). Dacă așa stau lucrurile, există o referire la Obadia în istorie. Acest nume era la fel de răspândit precum cel de Ion, la noi. Canon Farrar a avansat anul 587 î.Hr. Dr. Moorehead este și el de acord cu această dată, sugerând că Obadia a fost contemporan cu Ieremia. Întreaga dilemă pare să depindă de versetul 11. Este acesta un verset istoric sau unul profetic? În mod natural, am spune că este unul istoric, fapt care ar susține datarea mai târzie a scrierii cărții. Este foarte probabil ca Obadia să fi scris ulterior captivității babiloniene.

Cuvântul cheie: Edom

Obadia 1:6 „Vai! Ce scormonit este Esau! Cum i s-au descoperit comorile!”

Caracteristici:

Obadia este cea mai scurtă carte din Vechiul Testament – are doar 21 de versete. Scurtimea mesajului nu îi scade din importanță și nici nu o face mai ne semnificativă pentru noi astăzi. Asemeni celorlalte scrieri ale micilor profeți și aceasta este directă, pertinentă, practică și mușcătoare. Este un mesaj care poate fi adaptat situației actuale.

Obadia ne spune imediat și foarte direct: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu despre Edom”. Este o profeție plină de judecată la adresa Edomului.

Contextul

Edomiții erau descendenți din Esau, așa cum israeliții sunt descendenți din Iacov.

Istoria lui Esau și a lui Iacov este istoria celor doi frați gemeni, fiii lui Isaac și ai Rebecăi. Nu au fost gemeni identici ci, mai degrabă, total opuși. (Geneza 25:24-34).

Esau și-a disprețuit dreptul de întâi născut. Cel care era deținătorul unui asemenea drept era în contact cu Dumnezeu, era preot al familiei sale, avea un legământ cu Dumnezeu și o relație specială cu El. De fapt, Esau a spus: „Mai degrabă aș vrea o farfurie cu mâncare decât să am o relație cu Dumnezeu”.

Am citit care este descrierea lui Esau din prima carte a Vechiului Testament; despre Esau are ceva de spus și ultima dintre cărțile Vechiului Testament, cartea Maleahi:

Maleahi 1:2,3 „V-am iubit, zice Domnul! Și voi ziceți: „Cu ce ne-ai iubit?” Nu este Esau frate cu Iacov? zice Domnul; totuși am iubit pe Iacov, și am urât pe Esau, i-am prefăcut munții într-o pustietate, și moștenirea lui am dat-o șacalilor din pustie”.

Este o afirmația neobișnuită pentru Dumnezeu – „I-am iubit pe Iacov și I-am urât pe Esau”.

SCHIȚA:

- I. **Edom – distrugerea**, v.1-16
  1. Acuzația împotriva Edomului, v.1-9
  2. Fărădelegea Edomului, v.10-14
  3. Catastrofa din Edom, v.15-16 (justiția poetică – legea talionului – legea răzbunării)

- II. **Israel – refacerea**, v.17-21
  1. Starea Israelului, v.17
  2. Conflagrația din casa lui Esau, v.18
  3. Împlinirea tuturor lucrurilor, v.19-21
 („Dar împărăția va fi a Domnului”)

COMENTARIU:

Versetul 6 este tradus de către Ginsburg, învățatul evreu, astfel: „cât de dezvelite sunt lucrurile lui Esau!”. Edomul stă deschis înaintea noastră pentru ca noi să privim și să înțelegem. Obadia pune microscopul asupra lui Esau; și astfel ajungem să vedem Edomul. Așa cum suflăm aer într-un tub pentru a vedea dacă există vreo spărtură, tot așa Obadia l-a prezentat mărit pe Esau pentru ca noi să vedem slăbiciunea din viața sa. Ceea ce era mic la Esau, s-a multiplicat de 100.000 de ori în întreaga nație. Dumnezeu nu a spus de la bun început că l-a urât pe Esau – lucrul acesta nu s-a întâmplat până când Esau nu s-a transformat în popor, dezvoltând acele comportamente care l-au făcut pe Dumnezeu să spună că-l urăște.

v.3 „Căci mândria inimii tale te-a dus în rătăcire, pe tine, care locuiești în crăpăturile stâncilor, și domnești în înălțime; de aceea, tu zici în tine însuși: „Cine mă va arunca la pământ?”

Mândria era motivul. „Mândria te-a dus în rătăcire”, spune Domnul Edomului.

Esau, asemeni lui Iacov, a devenit o națiune mare. Copiii lui Israel au intrat în Țara Promisă iar copiii lui Esau au plecat spre sud și est, la adăpostul stâncilor, acolo unde în anul 1812 arheologii au scos la iveală cetatea Petra, o cetate cioplită în stâncă rozalie. Petra era o fortăreață redutabilă atât de sigură încât Egiptul, Babilonul și Asiria își depozitaseră acolo banii. Erau suficienți doar câțiva oameni pentru păzirea canoanelor prin care trebuia să treacă oricine dorea să pătrundă în cetate.

Edomiții se bucurau de o falsă securitate. În mândria lor simțeau că nu mai au nevoie de Dumnezeu și astfel l-au eliminat din civilizația lor.

Atunci când un om, o creatură ale cărei limite le cunoaștem cu toții, ajunge în punctul în care spune: „nu am nevoie de Dumnezeu”, Dumnezeu răspunde: „exact asta urăsc Eu”.